

ליל שבת קודש פרשת וירא ה'תשס"ז

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ל"ט, המדבר מתכלית הבריאה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), מה שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה: 'נוח לו לאדם שלא נברא יותר משנברא' (ערוכין י"ג:), וכן מה שכתוב (קהלת ד): 'וטוב משניהם את אשר עדין לא היה', הדבר תמוה: ואם כן על מה נברא, ובודאי אין הדברים נאמרים כי אם בעולם הזה, שכפי צרות עולם הזה והיסורין, שסובלין בני אדם בזה העולם כל אחד ואחד, בודאי היה טוב יותר אם לא היה נברא כלל, אבל בעולם הבא, בודאי טוב יותר מה שנברא, כי על ידי זה דייקא באין אל התכלית, וגם אפילו בעולם הזה יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא' (אבות פרק ד) וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר תכלית הבריאה הוא שיגיע האדם לדביקות אמיתי בו יתברך, עד שלא יראה לפני עיניו רק את אמתת מציאותו יתברך, ואז יתגלה לפני עיניו את עוצם יופי ופאר הבריאה, כי מי יוכל לשער גדולת ה' שיש בבריות של עולם הזה, ומכל שכן בשאר העולמות, שיש בה כמה וכמה דברים נפלאים ונוראים הרבה מאד מאד, והכל כאשר לכל, לא נברא אלא בשביל ישראל, שיכירו את אמתת מציאותו יתברך על ידי כל פרט, ולכן עיקר תכלית שלימות האדם, שיעבור בעולם הזה דייקא, ויתבונן בכל פרטי הבריאה את גדולת הבורא יתברך שמו, ולעבדו יתברך על ידיהם, אבל בחיי עולם הזה עוברים על בני אדם צרות ויסורין שונים, ואדם בסכנה גדולה שלא ישבר לבו לגמרי, ושלא יתייאש מלבוא אל התכלית, כי הצרות והיסורין שוברים אותו מאד, ומעמידין לפניו מניעות עצומות מלראות כבודו יתברך, והכל מחמת הבחירה והנסיון, למען נבחין אותו מה יעשה בעת צרה, אם יברח "ממנו" יתברך חס ושלום מחמת צרותיו, או אדרבה, יברח "אליו" יתברך מחמת צרותיו, ויהפוך כולם אל דביקות גדולה ועצומה אל השם יתברך, כי יבין היטיב שהשם יתברך קורא אותו מתוך כל מה שעובר עליו, ואם בכל פעם הוא בא אליו יתברך בתפלות ובתחנונים, שירחם עליו, ויקרב אותו אל עבודתו באמת, אז זוכה לראות בישועת ה', ואיך שכל הצרות

והיסורין באו רק לזכך אותו, להכניע החומר ולהגביר הצורה, ולדבק נשמתו בו יתברך, ואז יברך ויהלל לשמו יתברך על הכל, וכמו שכתוב (תהלים קי"ח) אודך כי עניתני ותהי לי לישועה, ויזכה להגיע אל התכלית באמת.

וזהו מה שמפרש רביז"ל את מאמר חכמינו הקדושים, (עירובין י"ג:) נוח לו לאדם שלא נברא יותר משנברא, שזה לא נאמר רק מצד הגשמיות והחומריות של עולם הזה, שכפי הצרות והיסורין שסובלים בני אדם בזה העולם, היה יותר טוב לא להיבראות כלל, אבל מצד חיי עולם הבא, היינו חיים רוחניים בדביקות הבורא יתברך שמו, שזוכין אליה דייקא על ידי שהיו בעולם הזה, והתגברו על כל המניעות ועל כל הצרות והיסורין, וברחו אליו יתברך, על זה בוודאי יותר טוב מה שנברא, כי על ידי זה דייקא באים אל התכלית, וזוכין לכל הטובות שבכל העולמות.

ומוהרנ"ת ז"ל מסביר (ליקוטי הלכות שבועות הלכה ב' אות ח'), שכל זה הוא יסוד מצות כיבוד אב ואם, כי לכאורה קשה, אם יותר טוב לאדם שלא נברא משנברא, אם כן למה צריך לכבד את אביו ואת אמו שהביאו אותו אל עולם הזה, שהוא מקום שלא כדאי להיות כלל? אבל מחמת שזה לא נאמר רק מצד חיי עולם הזה, אבל מצד חיי עולם הבא, בוודאי יותר טוב שנברא, כי דייקא על ידי עולם הזה מגיעים אל תכלית חיי עולם הבא, לכן בוודאי צריכין לכבד את אביו ואת אמו שהביאו אל עולם הזה, שעל ידי זה יזכה להגיע אל חיי עולם הבא ואל התכלית, ודו"ק, ולכן אשרי הזוכה להתחזק מאד בכל מה שעובר עליו בחיים, ומכוון עיניו להסתכל רק על התכלית, ועל דביקות בו יתברך, כי על ידי זה יזכה לחיות חיי עולם הבא בעולם הזה, ועולמו יראה בחייו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל אל פרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את עקידת יצחק, ואיך שהיה יצחק אבינו מוכן להישחט על קדושת שמו יתברך, והנה יש להתבונן, למה העקידה נקראת תמיד על שמו של יצחק אבינו "עקידת יצחק", ולא על שמו של אברהם אבינו "עקידת אברהם", כי בוודאי הנסיון של אברהם אבינו היה גדול ונורא מאד, לא פחות מיצחק אבינו, שכבש אברהם את רחמיו והלך לשחוט את בנו יחידו שניתן לו אחר מאה שנה, ולמה מזכירין תמיד את העקידה על שמו של יצחק דייקא? אבל אם נתבונן נראה שהנסיון של יצחק אבינו אצל העקידה במצות "כיבוד אב", היה הפלא ופלא ונורא ואיום מאד, כי אברהם אבינו היה איש זקן בן מאה ושלושים ושבע שנה, ויצחק בן שלושים ושבע שנה, ובקל היה יכול לברוח ולהחביא עצמו מפני אביו, ולא למסור

עצמו להישחט, ולא רק שלא עשה כן, אלא שאמר לאביו לקשור אותו יפה פן יזוז ויפסול הקרבן, הרי הכיבוד אב שלו היה הפלא ופלא, שביטל את עצמו מלפני אביו בתכלית הביטול, והיה לו אמונה שלימה בדברי אביו, שהקדוש ברוך הוא אמר לו לשחוט אותו, ולכן העקידה בוודאי נקרא על שמו, כי זה מדריגה גבוהה ועצומה מאד במצות כיבוד אב ואם, וכן איתא מפורש בזוהר (וירא ק"ג), על הפסוק (מלאכי א') בן יכבד אב, דא יצחק לאברהם, אימתי כביד ליה, בשעתא דעקד ליה על גבי מדבחא, ובעא למיקרב ליה קרבנא, ויצחק בר תלתין ושבע שנין הוה, ואברהם הוה סבא, דאילו הוה בעיט ביה ברגלא חד לא יכיל למיקם קמיה, ואיהו אוקיר ליה לאביו, ועקד ליה כחד אימרא, בגין למעבד רעותיה דאביו (בן יכבד אב, זה יצחק לאברהם, ואימתי, בשעה שעקד אותו על המזבח, ורצה להקריב אותו לקרבן, ויצחק היה בן שלושים ושבע שנה, ואברהם היה זקן, ואילו היה בועט בו ברגל אחד לא היה יכול לעמוד מלפניו, והוא כיבד את אביו, ונעקד לפניו ככבש אחד, הכל כדי לעשות רצון אביו), הרי שיצחק אבינו קיים מצות כיבוד אב בתכלית השלימות, והשיג את תכלית חיי עולם הזה, שהכל הוא בשביל תכלית חיי עולם הבא, והזכות שלו קיים לכל נשמות ישראל לדורות עולם, שעל ידי מסירת נפשו של יצחק אבינו על גבי העקידה, ומסירת נפשו לקיים מצות כיבוד אב ואם, זכות זה עומד לכל נשמות ישראל לכפר עוונותיהם וליגאל אותם מכל צרותיהם, והשם יתברך יזכינו לקיים מצות כיבוד אב ואם בשלימות, ולהגיע אל השגת התכלית, להיות דבוק בו יתברך לעד ולנצח נצחים אמן ואמן.



בוקר שבת קודש פרשת וירא ה'תשס"ז

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מהו' בעטלירם מעשה י"ג דף תמ"ג עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, ויהי היום, איתא בזוהר הקדוש (כ"א ל"ב:) שכל מקום דכתיב "ויהי היום", זה סובב והולך על ראש השנה, כי אז דנים את האדם מה יהיה עמו כל יום של השנה, ולכן צריכין להתעורר אז בתשובה שלימה,

ולהתפלל אל השם יתברך מעומק הלב, שיומתק ממנו כל הדינים, ויזכה למלאות כל יום ויום של השנה בטוב אמיתי ונצחי.

והיה בריחה באיזה מדינה, וברחו כולם, וברוך בריחתם עברו דרך איזה יער, ואבדו שם זכר ונקבה, אחד אחד זכר ואחד אחד נקבה, כי לפעמים השם יתברך מהפוך מדינות שלימות, כדי לגמור איזה שידוך בין זכר לנקבה, שהיו רחוקים מאד זה מזו, ועל פי הטבע לא היו יכולים להיפגש יחד, אבל על ידי שנעשה בריחה במדינה מחמת מלחמה או דבר אחר, על ידי זה הגיעו שניהם למקום אחד, וכמו שסיפר הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, שפעם היה מלחמה שלימה בין שני מדינות, והכל היה רק כדי לגמור איזה שידוך בין שני משפחות שהיו רחוקות זו מזו, כי הענין של שידוכים הוא נפלאות תמים דעים, וכמובא במדרש (במדבר רבה פרשה ג' סי' ו') שהקדוש ברוך הוא עושה סולמות, ומעלה לזה ומוריד לזה, מעשיר לזה ומוריש לזה, הכל כדי להביא אותם ביחד ולשדכם.

ועדיין היו בנים קטנים, בני ארבע וחמש שנים, וממילא לא היה שייך אצלם איסור ייחוד.

ולא היה להם מה לאכול, וצעקו ובכו, כי לא היה להם מה לאכול, כי זה צריך כל אחד לחקוק היטיב בפנימיות נפשו, שעל כל מה שצריך, הן פרנסה הן בריאות הן שידוכים, עליו לצעוק ולבכות אל השם יתברך שימלא את חסרונו, ויחדיר זאת היטיב בפנימיות לבבו, שאין לו שום מנוס ומבטח רק אל השם יתברך לבד, כי רק הוא יתברך יתן לו כל מה שצריך, וכל זמן שנדמה לאדם שפרנסתו או בריאת גופו או שידוכו תלוי ביד איזה בשר ודם, הוא בצרה גדולה, כי תמיד יחסר לו הרבה, ויהיה לו טענות על בני אדם, ולא יזכה לשמחת החיים, מה שאין כן כשאדם יודע שכל ישועתו תלויה רק ביד השם יתברך לבד, אזי יהיה כל השתדלותו רק אחר השם יתברך, ותמיד יצעוק ויבכה אל השם יתברך על כל מה שצריך, ולבסוף יקבל את זה ולא יחסר לו שום דבר כלל.

ובאמת ענין שידוכים וענין פרנסה הם עיקר הנסיונות של אדם בימי חייו, והם עלולים לשבור את לבו מאד, כי מחמת ששניהם באים בקושי, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (סוטה ב.) קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף, וכן (פסחים ק"ה.) קשה פרנסתו של אדם כקריעת ים סוף, לכן צריך התחזקות עצומה בשני דברים אלו ביותר, לא ליפול בדעתו כלל, ועיקר הקושי הוא מחמת המקטרגים שיש עליו בשמים, שרוצים

למנוע ממנו זיווגו פרנסתו, וכמו שהיה בשעת קריעת ים סוף, שקטרגו המלאכים ואמרו, הללו עובדי עבודה זרה, והללו עובדי עבודה זרה, ורק על ידי מסירת נפשם של נשמות ישראל, שקפצו אל תוך הים, זכו לראות בישועת ה', ונבקע הים לפניהם, וכן הוא במציאות זיווגו של אדם, והשגת פרנסתו, שצריך לקפוץ אל תוך האמונה הקדושה, ולסמוך עצמו לגמרי עליו יתברך, שהוא יתברך בוודאי ימציא לו בת זוגו ההגון לו מן השמים, וכן יזמין לו פרנסה טובה להתפרנס על ידה, כי כשאדם הולך עם אמונה פשוטה, וצועק ובוכה תמיד אל השם יתברך, שיוליד אותו בדרך האמת לאמיתו, למצוא את זיווגו ההגון לו מן השמים, ולהשיג פרנסה קלה ונקיה, בוודאי יעזור לו השם יתברך בדרך נס למעלה מן הטבע, ולא יחסר לו שום דבר כלל, והשם יתברך יזכינו לעסוק בתפילה תמיד, ולהמשיך על עצמינו כל מיני השפעות טובות ברוחניות ובגשמיות, מעתה ועד עולם אמן ואמן.



סעודה שלישית פרשת וירא ה'תשס"ז

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בלוקוטי מוהר"ן חלק א' סי' א' המדבר מאור השכל שהוא אור השמש, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), איש הישראלי צריך תמיד להסתכל בהשכל של כל דבר, ולקשר עצמו אל החכמה והשכל שיש בכל דבר, כדי שיאיר לו השכל, שיש בכל דבר, להתקרב להשם יתברך על ידי אותו הדבר, כי השכל הוא אור גדול ומאיר לו בכל דרכיו, כמו שכתוב (קהלת ה): "חכמת אדם תאיר פניו", והשכל שנכל דבר זה בחינת שמש, כי השכל הוא מאיר לו בכל דרכיו כמו השמש, וזה בחינת (משלי ד): "וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום" וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה זה עיקר תכלית האדם, שיזכה להגיע אל השכל שיש בכל דבר, ולראות את אלקותו יתברך מכל פרט ופרט של הבריאה, ואז שכלו של אדם מאיר לו בכל עת כמו השמש בצהרים, ואפילו באמצע חשכת לילה, המוח שלו מאיר באור גדול מאד, מחמת אור אלקותו יתברך הזורח בתוכו, וכמו שכתוב (תהלים קל"ט) גם חושך לא יחשיך ממך ולילה כיום יאיר כחשיכה כאורה, וזהו עיקר עבודת האדם, לראות את האור שיש בכל פרטי הבריאה, ולהמשיך האור על נפשו עד שיאיר לו כל רגע ורגע של ימי חייו, ואל זה זוכים על ידי שמרבה מדי יומו ביומו בתפילה ובהתבודדות אל השם יתברך, ומפרש כל לבו ושיחתו לפני השם יתברך בתמימות ופשיטות גמור, ואז במשך הזמן מוחו מזדכך בהזדככות גדול מאד, עד שרואה את השכל והאור שיש בכל דבר, כי הכל תלוי ביגיעות ועבודות, ואז מקבל סייעתא גדולה מן השמים, לראות את אור השכל, וכמו שפעם אמר רביז"ל (שיחות הר"ן ס"ג נ"א), או שצריכין לזה רחמנות מהשם יתברך, או יגיעות ועבודות, או שצריכין שניהם, שיהיה לו יגיעות גדולות בעבודת ה', וגם רחמנות מאתו יתברך, קודם שזוכין שיעמדו וישקטו שמרי המוח למטה, עד שלא ירצה שום דבר בעולם, ויהיה הכל שווה אצלו, "בהתהלךך תנחה אותך בשכבך תשמר עליך והקיצות היא תשיחך", היינו שהכל שווה, ואין שום חלוק בין העולם הזה ובין הקבר ובין העולם הבא, עיין שם, כי מחמת שזוכה לאור השכל, לכן מאיר לו בכל מקום, בעולם הזה, ובקבר, ובעולם הבא.

והנה כשאדם זוכה לאור השכל שהוא אור השמש, אזי כל הקליפות והקללות מתבטלים ממנו לגמרי, ונופלין לעומקא דתהומא רבא, כי שליטת הקליפות והארורים, הם רק במקום חושך ואפל, ובתוקף חשכת לילה, וכמו שכתוב (תהלים ק"ד) תשת חושך ויהי לילה בו תרמוש כל חיתו יער, אבל מיד שמדליקין את האור, והשכל מאיר באור אלקותו יתברך, הם מתבטלין לגמרי, ונופלין לעומקא דתהומא רבא, וכעין שליחת השעיר לעזאזל, שהוא מקום הקליפות, שנקרא עזאזל, על שם מקומם של המלאכים עזא ועזאל, שירדו לעולם הזה, ונתעו אחר תאוות עולם הזה, וירדו לעומק הקליפות, אבל כשמדליקין אור אלקותו יתברך, הקליפות והקללות בורחין לגמרי, והוא חי חיים טובים ומתוקים בדביקות הבורא יתברך שמו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (בראשית י"ט) השמש יצא על הארץ ולוץ בא צערה, ויש לומר שמרומז בפסוק זה דברי רביז"ל הנ"ל, "השמש יצא על הארץ", בשעה שאור השמש, שהוא אור

השכל יוצא על הארץ, והאדם זוכה להסתכל על החכמה והשכל שיש בכל דבר, אפילו בתכלית הארציות והגשמיות, אזי, "ולוט בא צערה", לוט הוא מלשון קללה ולטותא כמובא בזוהר (לך ע"ה.), היינו שכל הקללות והקליפות נכנסין למקום מצער ודחוק, שהוא נוקבא דתהומא רבא, ענין עזאזל הנ"ל, ומתבטלין לגמרי, כי מיד שמדליקין את אור השמש, שהוא אור השכל, כל הקליפות מתבטלין לגמרי, והשם יתברך יזכינו להגיע אל אור השכל שיש בכל דבר, ולהאיר כל ימינו באור אלקותו יתברך, עדי נזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.



סעודה ברית מילה יום ה' פרשת וירא ה'תשס"ז

ביום חמישי פרשת וירא תשס"ז, היתה ברית מילה בבית מדרשו של מוהרא"ש נ"י, ובעת הסעודה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד מענין מצות ברית מילה.

פתח מוהרא"ש נ"י ואמר, אומרים בפיוט "יום ליבשה", שחיברו רבנו יהודה הלוי ראש המשוררים, והיה בימי מהר"י ׳ן מיגאש, רבו של הרמב"ם, ובודאי נאמר ברוח הקודש, הבאים עמך בברית חותמך, ומכבזן לשמך המה נמולים, הראה אותותם לכל רואי אותם, ועל כנפי כסותם יעשו גדילים, והנה יש להבין את קשר הדברים, "הבאים עמך בברית חותמך וכו'", שהוא ענין ברית מילה, ואחר כך "ועל כנפי כסותם יעשו גדילים" שהוא ענין מצות ציצית, מהו הקשר ביניהם?

ויש לומר על פי דברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ז') שציצית היא שמירה מניאוף, וכמובא בתיקונים (תיקון י"ח): "ויקח שם ויפת את השמלה וישימו על שכם שניהם" (בראשית ט') זה בחינת ציצית, "וערות אביהם לא ראו", כי ציצית מכסה על עריין, עיין שם, וכן אמרו חכמינו הקדושים (מבוא ברש"י בראשית ט' פסוק כ"ג) שבזכות שלקח שם את השמלה, וכיסה ערוות אביו, זכו בניו לטלית של ציצית, וכן מצינו בגמרא (מנחות מ"ד.) שמצוות ציצית הציל בן אדם בעבירה, שבא לו ציציותיו וטפחו לו על פניו, ועל ידי זה נמנע מלעשות עבירה, כי הכח של מצות ציצית מאיר על אדם אור אלקותו יתברך, וכמו שכתוב (במדבר ט"ו) וראיתם אותו, ואמרו חכמינו הקדושים (ירושלמי ברכות י:) "אותו" היינו השכינה, ומיד שאדם ממשיך על עצמו אור השכינה, הוא ניצל

מתאוות ניאוף, ונשמר מן החטא, כי קדושת הברית הוא עיקר הדביקות אל השם יתברך, ומיד שיש גילוי שכינה, הוא סימן על שמירת הברית.

ולפי זה מובן היטיב קשר דברי הפיוט הנ"ל, "הבאים עמך בברית חותמך", מי אלה "הבאים עמך" ודביקים בך באמת? אלה הם הבאים "בברית חותמך", שמקיימים מצות ברית מילה, ושומרים הברית באמת, ונשמות ישראל כל כך שמחים ומשתוקקים לקיים מצות ברית מילה, עד שגם "ומבטן לשמך המה נימולים", כשעוד הילד בכטן אמו, כבר כוספים ומשתוקקים לקיים מצות ברית מילה לבן הנולד להם בעתה ובזמנה, ואיך יכולים לדעת שאוחזים בקדושת הברית באמת? על זה אומרים "הראה אותתם לכל רואה אותם", שאנחנו יכולים להראות אות לכל באי עולם, שאנחנו אוחזים בשמירת הברית, ומשתוקקים להיות קדושים וטהורים בקדושת הברית באמת, וזהו על ידי "ועל כנפי כסותם יעשו גדילים", שאנחנו מקיימים מצות ציצית בשמחה רבה, והולכים עם הציצית בריש גלי, על ידי זה רואים את כיסופינו ורצוננו לזכות לקדושת הברית באמת, כי הציצית מכסה על עריין כנ"ל, ובפרט כשזוכין גם להשתתף בברית מילה בפועל ממש, וליהנות מסעודת ברית מילה, הרי אומרים חכמינו הקדושים (במדרש מובא בספר הקדוש בני יששכר מאמרי חודש תשרי מאמר ד' אות ז') שהקדוש ברוך הוא הבטיח לאליהו הנביא, שיכפר לכל המשתתפים בברית, כדי שיהיו כולם קדושים וטהורים בשעת הברית, והשם יתברך יזכינו לקדושה וטהרה באמת, ונזכה לקיים מצות ה' בשמחה תמיד, עדי נזכה לראות בגאולתן וישועתן של ישראל במהרה בימינו אמן ואמן.

